

?El Nadal del fuster

Tot havia començat feia uns quants mesos. Jo, un senzill fuster, em trobava enmig d'una autèntica bogeria sense sentit. Aquella noia -ho reconec, molt més jove que jo, què hi farem- m'havia agradat des del primer moment de conèixer-la; aquella nena de mirada pura i brillant, amb la seva aparença fràgil i innocent, m'havia captivat a l'instant. No sé si ella s'havia sentit atreta per mi; no sé si la meva barba imponent, la meva presència masculina i venerable, el meu bastó... eren prou motius per cridar-li l'atenció i enamorar-la. Però obligada per la família -i al principi, amb un recel més que evident- va ser meva -o això és el que creia.

Sense temps de festejar ni de saber res l'un de l'altre, tot es va precipitar: un àngel -o això era el que ella comentava- s'havia aparegut a casa la Maria i li havia donat una missió. En un tres i no res, ella estava en cinta esperant un nadó tot i jurar que no havia dormit mai amb cap home ni cap l'havia tocat. La seva panxa de nena anava creixent tot i que l'únic mascle que s'hi havia apropiat a intimar era un colom ben blanc amb ganes de parlar. Ara, perseguida i atacada, em tocava a mi ajudar-la i ser el pare d'un nen mai engendrat. Qui soc jo per oposar-me o discutir els designis del Senyor? De fet, els meus crits i els meus cops no li van canviar mai la seva versió, senyal irrefutable de versemblança. Corrent i amb la companyia d'una mula, vam fer camí tot passant penúries i gana, sense més objectiu que marxar lluny de casa nostra tot cercant una suposada pau.

I ara som aquí, a les portes de Betlem, on només hem trobat lliure un senzill estable amb la companyia d'una mula i d'un bou. I aquesta llum? I aquesta gent? I aquests tres personatges amb camells i unes corones que els deuen fer mal al cap, fent-se lloc entremig de tants i tants pastors? Però... per què canteu? Què és aquesta olor d'encens? Com et trobes, Maria? Quan s'acabarà tot plegat? I aquest que no para de defecar qui és? No te vergonya? Pareu, deixeu el nen en pau! Això de la paternitat ja sabia jo que seria dur. Però mai pensava que a més, es veuria acompanyada de tants moments divins i miraculosos. Esperem que el nen creixi de pressa i tingui una vida llarga i tranquil·la... i la seva mare deixi els coloms en pau.